

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 389/2026
07.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Марјана Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 520/24 од 04.12.2025.године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 36/26 од 25.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2026.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Марјана Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу К 520/24 од 04.12.2025. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1 36/26 од 25.02.2026. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу К 520/24 од 04.12.2025. године окривљена АА оглашена је кривом због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за која кривична дела су јој утврђене појединачне новчане казне у износу од по 20.000,00 динара и осуђена је на јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је дужна да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, уз упозорење да уколико окривљена не плати новчану казну у одређеном року, суд ће исту извршити тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљена је обавезана да плати суду на име судског паушала износ од 10.000,00 динара, као и на име трошкова кривичног поступка солидарно плати приватним тужиоцима ББ и ВВ износ од 334.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су приватни тужиоци ББ и ВВ, обавезани да плате суду на име таксе износ од по 2.000,00 динара и ради

остваривања имовинскоправног захтева су упућени на парницу, сходно члану 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 36/26 од 25.02.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, а пресуда Основног суда у Лесковцу К 520/24 од 04.12.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА, адвокат Марјан Илић, из свих законом прописаних разлога, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијане пресуде у целини и предмет врати на поновно одлучивање или укине побијану другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање тако што ће преиначити побијану другостепену пресуду, усвојити жалбу и донети ослобађајућу пресуду за окривљену и обавезати приватне тужиоце да надокнаде трошкове кривичног поступка.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене доставио Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљене у образложењу захтева нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, али исту образлаже наводима да је у конкретном случају наступила преклузија за вођење кривичног поступка, односно да је протекао рок од три месеца из члана 65. ЗКП, којим наводима истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП. С тим у вези наводи да оштећени нису доказали да су у року поднели приватне кривичне тужбе, а коју чињеницу нису ценили ни првостепени ни другостепени суд.

Изнете наводе захтева, Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП прописана је битна повреда одредаба кривичног поступка када је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа.

Из списка предмета произлази да су приватни тужилац ББ и приватни тужилац ВВ поднели две одвојене приватне тужбе, истог дана 17.10.2024. године, Основном суду у Лесковцу, против окривљене АА, због по једног кривичног дела увреда из чл. 170. став 1. КЗ, код ког оптужења су приватни тужиоци остали до краја поступка. На записнику о

главном претресу пред Основним судом у Лесковцу, дана 10.12.2024. године, судија је донео решење о спајању кривичног поступка по приватној кривичној тужби приватног тужиоца ВВ од 17.10.2024. године са кривичним поступком против истог лица, окривљене АА, због истог кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, по приватној тужби приватног тужиоца ББ од 17.10.2024. године. У првостепеном поступку који је вођен по наведеним оптужним актима приватних тужилаца окривљена АА је пресудом Основног суда у Лесковцу К 520/24 од 04.12.2025. године оглашена кривом због наведених кривичних дела и осуђена је на јединствену новчану казну. Првостепена одлука потврђена је пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1 36/26 од 25.02.2026. године.

Одредбом члана 170. став 1. Кривичног законика је прописано ко увреди другог казниће се новчаном казном од двадесет до сто дневних износа или новчаном казном од четрдесет хиљада до двеста хиљада динара.

Одредбом члана 177. став 1. Кривичног законика је прописано да се гоњење за дело из члана 170. до 172. тог законика предузима по приватној тужби.

Одредбом члана 5. ЗКП прописано је да је за кривична дела за која се гони по приватној тужби овлашћени тужилац приватни тужилац, па је из наведених разлога приватни тужилац и овлашћени тужилац за заступање оптужбе у овом конкретном кривичном поступку.

Одредбом члана 65. став 2. ЗКП прописано је да се приватна тужба подноси у року од три месеца од дана када је оштећени сазнао за кривично дело и осумњиченог.

Сходно изнетом, приватни тужиоци ББ и ВВ су обе приватне тужбе поднели истог дана 17.10.2024. године, за догађај који се одиграо дана 27.07.2024. године, односно у року од три месеца од сазнања за кривично дело и окривљену, који је прописан одредбом члана 65. став 2. ЗКП, те су супротни наводи захтева за заштиту законитости, којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљене у образложењу захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да изрека првостепене пресуде не садржи све обавезне законске елементе, односно да су изостали објективни елементи кривичног дела, ко „увреди“ другог, те је недовољно навести намеру омаловажавања.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене су, по налажењу овог суда, неосновани.

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

По оцени овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене АА датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска

обележја два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којих је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом. Изрека правноснажне пресуде садржи како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...увредила приватне тужиоце ББ и ВВ, обојицу из ..., на тај начин што је у намери омаловажавања, приватном тужиоцу ББ упутила речи да је „кретен, идиот, дебил и да је ментално поремећена особа“, а приватном тужиоцу ВВ упутила речи „...“, ти ли доведе овог болесника да нас навигира, болеснику један“), тако и субјективна обележја предметних кривичних дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, усмерен на извршење кривичних дела у питању.

Описаним радњама у изреци правноснажане пресуде, јасно је да је окривљена критичном приликом повредила част и углед приватних тужилаца, јер је терминологија која је употребљена наведеног дана на улици од стране окривљене, експлицитно увредљивог карактера, усмерена на личности приватних тужилаца, а увредљиве речи су упућене поименично двојици приватних тужилаца, као вредносни судови, а у изреци пресуде је наведено да је оваквим речима окривљена увредила приватне тужиоце, дакле употребљена је законска терминологија, па се описаним радњама окривљене стичу сва законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ.

Самим тим, побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

У осталом делу захтева, бранилац окривљене истиче да је чињенично стање погрешно утврђено, да приватни тужиоци нису поновили тачне речи које им је окривљена упутила, те нису ни приложили доказе у вези наведеног да се сведоку ГГ не може веровати, да је њен исказ нејасан и контрадикторан доказима. Поред тога даје сопствену оцену исказа испитаних сведока и анализу онога што су у својим исказима навели, те оспорава видео снимак, наводећи да је суд одбио да одреди вештачење спорног видео снимка, те да је нејасно у образложењу пресуде ко је шта од приватних тужилаца навео, односно ко је коме упутио које речи, на који начин бранилац истиче повреду одредаба члана 440. ЗКП.

Осим тога, бранилац окривљене истиче да је суд погрешно оценио околности које утичу да казна буде мања или већа, односно олакшавајуће околности из члана 54. КЗ, на који начин истиче повреду одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Поред наведеног, бранилац истиче и неправилну одлуку о трошковима кривичног поступка из члана 441. став 4. ЗКП, али наведену повреду образлаже наводима да трошкови на које је окривљена обавезана пресудом нису били нужни и оправдани, те анализира нужност досуђених трошкова, на који начин бранилац истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у захтеву истиче да је повређена одредба члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 16. став 1. ЗКП, члана 84. ЗКП, члана 350. ЗКП, члана 396. ЗКП.

Међутим, повреда одредбе члана 440. ЗКП и 441. став 1. ЗКП, као и повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, члана 16. став 1. ЗКП, члана 84. ЗКП, члана 350. ЗКП, члана 396. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у овом делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљене у образложењу захтева за заштиту законитости нумерише битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, међутим, како уопште не указује у чему се наведена повреда састоји, односно који је то доказ незаконит и из којих разлога, то захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописани садржај.

Врховни суд је имао у виду наводе захтева којима се бранилац позива на пресуду Врховног касационог суда Кзз 1134/2022, али је нашао да се иста не може применити на конкретну ситуацију, јер бранилац окривљене у захтеву није образложио наводе који се односе на незаконите доказе, те захтев у том делу нема прописан садржај, а поред тога, наведена пресуда Кзз 1134/2022 се није односила на исту процесну ситуацију, с обзиром да су у пресуди на коју се бранилац позива истакнути као незаконити докази у смислу одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одштамани снимци екрана мобилног телефона (скриншотови), у који је суд извршио увид у складу са одредбом члана 138. ЗКП, односно извршио увид у исправу, а није вршио репродуковање и преглед видео записа са видео надзора куће приватног тужиоца, као у пресуди која је предмет овог захтева.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. и 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р